

Varför befriar icke Herren på en gång sina trogna från deras skröpligheter?

(Efter schweizaren Aug. Rochat.)

Det vore ju lätt för Gud att på en gång befria oss från våra skröpligheter. Varför gör han det icke? Varför besparar han oss icke dessa många strider? Varför vill han, att hans kraft skall »fullkomnas i vår svaghet»? Därpå svarar jag allra först: Gud *har för ordnat det så*, och därför måste det vara oss nyttigt; ty Gud kan blott vilja det bästa. Då svagheten tillhör oss, men kraften honom, och hans kraft skall fullkomnas i vår svaghet, må vi varken förevita honom vår skröplighet, icke heller klaga över det mått av kraft, han giver, eller det sätt, på vilket han meddelar oss denna kraft. Vi vilja ödmjuka oss, tillbedja Herren, misströsta på oss, lita på honom, strida och bedja; så fullkomnas Guds kraft i vår svaghet, och vi skola vara långt saligare, än om vi stanna på halva vägen för att gå till rätta med Gud om hans vägar.

Utan att fordra räkenskap av Gud för hans sätt att föra oss, kunna vi dock förstå något därav. Då han gör allting till sitt namns förhållande och *har frälst oss, sin härliga nåd till lov*, så låter han också »sin kraft fullkomnas i vår svaghet», *för att förhålliga sig på oss*. En skeppsförare, som med ett gott fartyg och gynnad av vindarna gör en lycklig resa och bringar sitt fartyg helbrädda hem, kan visserligen också njuta uppmuntran av ett ökat förtroende; men ojämförligt mera anseende vinner den, som är skicklig nog att under de mest ogynnsamma vindar och genom farliga farvatten föra ett skadat och läcksprunget skepp lyckligt igenom till den önskade hamnen.

En fältherre, som med en stark krigshär lyckas att uti en enda drabbning vinna en lysande och avgörande seger, blir också prisad; men långt större ära förvärvar den fältherre, som med mycket svaga stridskrafter kan länge fortsätta ett krig mot en mäktig fiende och oaktat åtskilliga nederlag dock genom sin egen fältherreskicklighet alltid behålla fältet och omsider utmatta och helt övervinna fienden.

En läkare, som med en kraftig kur kan på få dagar bota en sjukdom hos en eljest stark kropp, kan väl ock bliva prisad; men mycket mer anseende förvärvar den, som år efter år kan underhålla en mycket svag, undergrävd hälsa och sålunda småningom stärka och förbättra den. Sålunda uppenbarar sig också Guds nåd långt beundransvärdare under den beständiga strid, i vilken han under alla anlopp utifrån och inifrån kommer vår svaghet till hjälp, än om han läte oss på en gång besegra alla svårigheter.

När vi äro djupt förödmjukade, men dock aldrig helt förtappade, förföljda, men dock icke övergivna; när vi råka i stor nöd, men aldrig helt övergiva det sista hoppet; när vi gå liksom igenom eld och vatten, utan att alldeles förgås; när på varje fall följer ny upprättelse, som innerligare förenar oss med Herren; när varje sår, som fienden giver oss, blott befordrar vår rätta helbräddagörelse; när stor torrhet blott förökar hungern och törsten efter rättfärdighet, och vi genom brist på vaksamhet och bön lära oss att vaka och bedja; när förödmjukelser lära oss att vandra försiktigare och stadigare; när de anfäktningar, som först nedböja själen, sedan giva rättfärdighetens saliga frukt.

Kortligen, när genom Guds underliga nåd allt, som hotar att tillintetgöra oss, tvärtom stärker oss, det, som tyckes hindra vår väg, förer oss framåt, allt det, som hotar att förstöra Guds påbegynta verk, befäster det; när genom en underbar styrelse av vår Guds visdom och förbarmande allting tjänar till vårt bästa; då blir Guds nåd verkligen förhålligad i vår svaghet. Sålunda ställer Gud oss framför människor och änglar och visar, vad en usel mask förmår, när han stödjer sig på Guds nåd; han visar, huru vanmäktiga satans anlopp äro, då han tillstodjer denne att sålla hans utvalda och dock bevarar deras tro.

Och då han sålunda låter dem komma ut ur alla frestelser mera ödmjuka, mera andligt sinnade, mera starka, mera renade, hånar han fienden och all hans list; djävulen måste med skam vika tillbaka, och Herren »triumferar», för att bruka skriftens ord, »över herradömena och våldigheterna i Kristus» (Kol. 2:15).

När Gud fullkomnar sin kraft i vår svaghet, länder det sålunda icke allenast till hans ära, utan han förhindrar därigenom också, att vi giva oss själva äran för vad vi uträtta, och genom att låta oss erfara vår svaghet, håller han oss beständigt i ödmjukhet. Högmodet är vår värsta fiende, emedan det städse går före fall; det rövar från Gud vad som är hans; ja, Gud avskyr högmodet mest av allt, ty han är en »nitälskande Gud, som icke vill giva sin ära åt någon annan». Då det nu är Guds sätt att verka i oss ödmjukhet endast genom förödmjukelser, så förer han oss på förödmjukande vägar och låter då sin kraft fullkomnas i vår vanmakt.

Man kan icke för ofta upprepa det, icke djupt nog inpräglade det i sig, att alla Guds vägar med oss syfta på att helga oss genom att förödmjuka oss, så att ju mer vi fara efter det, som är ovan, desto mer förödmjukar sig vårt hjärta i medvetandet av sin ovärdighet, och ju mer vi växa i nåden, desto mer avtaga vi i våra egna ögon. Alla Guds vägar med oss gå beständigt ut på att predika för oss psalmens ord: »Given Gud makten, över Israel är hans härlighet, och hans makt är i skyarna» (Ps. 68:35).

Och vem vet, vad som skulle bliva av oss, om icke Herren gäve ock en påle för köttet för att förödmjuka oss? Vem vet, vad som skulle bliva av oss, om vi på en gång bleve befriade från allt elände? Änglarna voro skapade utan synd, starka hjältar, som uträttade hans befallning, när de hörde ljudet av hans ord, och dock hava många av dem fallit; högmod störtade dem från himmelen ned i avgrunden. Våra första föräldrar voro skapade till Guds avbild och honom lika; de föllo, emedan de ville vara såsom Gud, och åto av kunskapens träd.

Efter dessa sorgliga exempel upprepar jag det ännu en gång: Vad skulle det bliva av oss, om Gud redan här nere skänkte oss en helighet utan skröplighet? Vål kunde han genom sin allmakt bevara oss, hålla oss i ödmjukhet utan att böja oss genom förödmjukelser, men detta ligger icke i Guds vägar; ty för att uppnå sina avsikter använder han vanligtvis icke under utan medel, vilka genom hans välsignelse äro ägnade att föra till det önskade målet. Fastän han själv verkar allt i oss, uträttar han det genom oss, så att vi äro hans medarbetare, och han fullbordar vårt frälsningsverk, i det han låter oss arbeta med däri.

Han gör oss ödmjuka genom förödmjukande erfarenheter och giver oss nåd att lära därav. Det är således sant, och det av grunder, som äro värdiga vår Gud, att »hans kraft fullkomnas i vår svaghet», d. ä., att han låter svagheten i oss kvarbliva och endast med sin makt fullbordar verket.

C-O Rosenius 1860 (översatt från schweizaren Aug. Rochat)

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com